

4 Νοεμβρίου 2013

Τα λόγια της συστάσεως - Ο καθαγιασμός

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Ορθόδοξη πίστη

Τα Λόγια της Συστάσεως.

Ο καθαγιασμός των Τιμίων Δώρων.

Ενώ ο λαός ψάλλει τον επινίκιο ύμνο, θυμίζοντάς μας το όραμα του Προφήτη Ησαΐα (Κεφ. Στ') και την θριαμβευτική είσοδο του Κυρίου στα Ιεροσόλυμα, ο Ιερέας μπροστά στο θυσιαστήριο "αναμνησκειται" της αγάπης του Θεού προς τον κόσμο, "ώστε τον Υιόν Αυτού τον μονογενή δούναι, ίνα πάς ο πιστεύων εις αυτόν μη απόληται, άλλ' έχη ζωήν αιώνιον".

Είναι η ώρα που οι μεγάλες στιγμές του θείου Πάθους αναδιπλώνονται μπροστά μας. Ξεκινώντας από το Μυστικό Δείπνο, προχωρεί στην παράδοση του Μυστηρίου και καταλήγει στη θυσία.

Ο Υιός προσφέρεται εκούσια, αγαπητικά, τέλεια. “Λάβετε, φάγετε, τούτο μού εστι το σώμα, το υπέρ υμών κλώμενον, εις άφεσιν αμαρτιών”. “Πίετε εξ αυτού πάντες, τούτο εστί τό αίμα μου, το της Καινής Διαθήκης, το υπέρ υμών και πολλών εκχυνόμενον, εις άφεσιν αμαρτιών”. Σ’ αυτά τα λόγια, τα μοναδικά και αιώνια, στηρίζεται η Εκκλησία, αιώνες τώρα, για την τέλεση της Θείας Ευχαριστίας. Απ’ εκείνο το Δείπνο και για πάντα, προσφέρεται και προσφέρει ο Ιησούς Χριστός τη θυσία “υπέρ της του κόσμου ζωής και σωτηρίας”.

Προσφέροντας στους Δώδεκα το Σώμα του ως τροφή, “έδειξε με σαφήνεια ότι η θυσία του “Αμνού είχε ήδη συντελεστεί” (“Άγιος Γρηγόριος Νύσσης). Αλλ’ αυτό το κατανοούν, με τρόπο ακατάληπτο για τον ανθρώπινο νου, μόνο οι μνημένοι στη θυσία Του, αφού το Δείπνο είναι μυστικό.

Μέσα στους αιώνες και έως της συντελείας, θα υπάρχουν οι μνημένοι και οι αμήτοι, οι συμμετέχοντες και οι παρακολουθούντες στο μυστήριο. Οι πρώτοι θα βλέπουν τον Κύριο να θυσιάζει και να θυσιάζεται, οι δεύτεροι θα παρακολουθούν “δίκην θεάτρου” τα τελούμενα. Οι πρώτοι θα αισθάνονται και θα διακρίνουν πίσω από τα φαινόμενα τα γενόμενα. Οι δεύτεροι θα αναζητούν το λόγο των τεκταινομένων και θα φιλοσοφούν τη σημασία τους...

“Κάθε Λειτουργία δεν είναι τίποτε άλλο παρά μια από τις αναρίθμητες εικόνες της μοναδικής “Θείας Λειτουργίας”, πού τελείται από τον Χριστό με μια αιώνια ουράνια πράξη” (Π. Ευδοκίμωφ). Έτσι, ο ιερέας ως προϊστάμενος της εκκλησιαστικής σύναξης, ως υπηρέτης των μυστηρίων και δούλος των δούλων του Θεού, καλεί τον ουράνιο Πατέρα να στείλει το Πνεύμα το “Άγιο σ’ όλους τους ευρισκομένους στη σύναξη, καθώς και στα “προκείμενα δώρα”, τα όποια να μεταβάλει “τον μεν άρτον τούτον τίμιον σώμα του Χριστού”, “το δε εν τω ποτηρίω τούτο τίμιον αίμα του Χριστού”.

“Η μετουσίωσις συντελέσθηκε. Το ίδιο το σώμα, που φόρεσε ο αιώνιος Λόγος πάνω στη γη, το σώμα του ίδιου του Κυρίου, είναι εκεί θυσιασμένο, πάνω στην Αγία Τράπεζα. Η θυσία συντελέσθηκε, αντί με ξίφος, με τον λόγο” (Ν. Γκογκόλ). Κι εμείς καλούμαστε, στην σκληρή πραγματικότητα της καθημερινής ζωής, να “φυλάξουμεν οδούς σκληράς”, τηρώντας μέχρι τέλους “τους λόγους των χειλέων Του”, εφαρμόζοντας τις εντολές Του και θυσιάζοντας το ίδιον θέλημα”, για να μεταμορφωθούμε σε σώμα Χριστού άγιον. Και στη συνέχεια να πορευθούμε στον κόσμο, αναγγέλλοντας εμπειρικά πως ο Κύριος είναι ανάμεσά μας. Και πως ο λόγος Του “ιδού εγώ μεθ’ υμών ειμι πάσας τας ημέρας έως της συντέλειας του αιώνος”, είναι αληθινός.

π. Ανδρέας Αγαθοκλέους

Πηγή: <http://isagiastriados.com/%CF%83%CF%87%CF%8C%CE%BB%CE%B9%CE%B1-%CF%83%CF%84%CE%B7-%CE%B8-%CE%BB%CE%B5%CE%B9%CF%84%CE%BF%CF%85%CF%81%CE%B3%CE%AF%CE%B1.html>